

HỘI ÁI HỮU BIÊN HOÀ

Website: (Đang sửa đổi và hoàn chỉnh)

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái Hữu Biên Hoà hân hạnh được giới thiệu bài **Tản Mạn Biên Hoà: Cánh Hoa Lục Bình** của **Nguyễn Quỳnh Mai**. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời quý vị thưởng lãm.

Trân trọng.

CÁNH HOA LỤC BÌNH

Nguyễn Quỳnh Mai

Gia đình Loan ở Biên Hoà, khi bắt đầu vô trung học, mẹ Loan gửi Loan lên Sài Gòn ở nhà người cô để theo học Trường Trung Học Gia Long. Cho mãi tới năm đệ tam, tình cờ Loan ngồi cạnh bên tôi trong lớp học, nên chúng tôi mới quen nhau và dần dần hai đứa tôi đã trở thành đôi bạn thân từ đó.

Loan thường tới nhà tôi học chung, tánh Loan vui vẻ, dịu hiền nên mẹ tôi cũng thương Loan lắm. Vào những ngày nghỉ học, Loan thường tới xin phép mẹ cho tôi cùng về Biên Hoà ở chơi với gia đình Loan vài ngày.

Lần đầu tiên về chơi Biên Hoà, tôi đã thích mê khu vườn phía sau nhà Loan. Vườn không to lắm, bóng mát xanh um, cây trái xum xuê, coi thật là vui mắt. Bà nội Loan đã ngoài tám mươi, nhưng vẫn còn minh mẫn. Mỗi lần tôi về chơi nội vui lắm và thường hay thủ thỉ nói chuyện với tôi. Loan có em trai còn học tiểu học, và người anh trai lớn của Loan, anh Lâm, đang học năm chót trung học. Ba má Loan có cửa hàng ngoài chợ, nên hầu như vắng mặt suốt ngày.

Những ngày theo Loan về Biên Hoà là những ngày thần tiên đối với tôi. Mỗi khi về Biên Hoà chơi, anh Lâm thường đưa hai đứa tôi đi rong chơi cùng khắp Biên Hoà, thưởng thức những món ăn ngon, lạ miệng nổi tiếng của Biên Hoà, và lâu lâu anh Lâm còn bày thêm trò chơi hào hứng để muốn làm vui lòng chúng tôi, mượn chiếc thuyền nhỏ để đưa chúng tôi đi dạo mát trên sông nước Đồng Nai.

Nhà Loan khá rộng rãi và xinh xắn. Gian giữa nhà là nơi đặt bàn thờ tổ tiên, trên bàn thờ lúc nào cũng có một nải chuối chín vàng cùng đĩa trái cây tươi, một bình hoa huệ và cây đèn dầu với ngọn lửa nhỏ xíu hình như không bao giờ tắt. Phía trái là căn phòng nhỏ của bà nội Loan, nhưng bà nội Loan hầu như suốt ngày đi ra đi vào, ngồi trên cái giường nhỏ trái chiếu hoa đặt bên phía trái bàn

thờ, và đêm về nội cũng ngủ luôn trên đó. Những lần về chơi, nội thường hay kêu tôi ngồi kế bên để kể cho nội nghe chuyện Sài Gòn, và nội cũng tỉ tê kể cho tôi nghe chuyện đời thăng trầm của nội, vì vậy mà bà nội Loan rất thương tôi, nội nói với tôi:

- *Mai nè, nội thương con lắm, nội muốn con kêu nội là nội như con Loan vậy đó, con có chịu không?*

Tôi ôm vai nội và nói:

- *Dạ con chịu nội à, con cũng thương nội lắm...*

Có lần tôi hỏi nội:

- *Nội ơi, sao ban đêm nội không ngủ trong phòng cho ấm hả nội?*
Nội nướng đôi mắt đã mờ nhìn lên bàn thờ có hình ông nội một hồi rồi mới chậm rãi trả lời:

- *Nội thích nằm ở đây, đêm khuya có thức dậy, nội có cảm tưởng như có ông nội ở gần bên con à ...*

Mỗi lần Mai theo Loan về Biên Hoà, bao giờ nội cũng nói anh Lâm lo để dành cơm trưa cho hai đứa. Lần nào cũng vậy, vừa về tới nhà, Mai chỉ kịp chạy a vào chào nội, biếu nội một ít trầu cau, nải chuối, hỏi thăm nội vài ba câu là nội đã hối thúc Loan và Mai đi rửa mặt cho mát, và xuống bếp ăn cơm kéo đỏi bụng. Bữa cơm thường chỉ có một tô canh chua và một đĩa tép rang mà sao lúc đó tôi ăn ngon miệng quá chừng. Máy lúc đầu anh Lâm còn e dè, nhưng sau vài lần về chơi, anh đã tự nhiên hơn và bắt đầu đùa giỡn với tụi tôi. Thấy tôi ăn ngon miệng và chan canh xì xụp, anh làm bộ nhìn ra vườn nói bâng quơ:

- *Con gái mà ăn nhanh như vậy ai mà dám ... rước !!!*

Loan biết anh chọc tôi cho vui nên chỉ nhìn tôi cười, tôi lườm anh:

- Chỉ tới ngày lo chợ em không hà... kỳ tới về, em sẽ ghé chợ mua xôi bắp ăn cho anh hết nói.

Anh quay lại nhìn tôi cười ha hả và còn nói theo:

- Vậy thì Mai nhớ mua cho anh thêm một gói nữa nhe ...

Cả ba đứa cùng cười vui vẻ.

Sau khi ăn, tôi thường lên chuyện trò với nội một chút cho nội vui, tóc nội đã thưa và bạc trắng như bông bưởi. Tôi chải tóc và thắt hai cái bím xinh xinh cho nội, nội thích lắm, lim dim đôi mắt... rồi bỗng nhiên nội nói với tôi:

- Mai nè, mai mốt con về làm dâu nhà này con có chịu không?

Lúc đó anh Lâm đang ngồi trên cái lan-can bằng gỗ trước hiên nhà, tôi mắc cỡ liếc nhìn anh, thì thấy anh cũng vừa quay lại nhìn tôi và miệng thì lại tùm tùm cười. Tôi cúi đầu lặng thinh, nội lại lặp lại câu hỏi thêm lần nữa. Tôi lí nhí trả lời:

- Dạ con không biết, con còn đi học mà nội...

Những ngày tháng vô tư trôi qua thật mau, cuối năm đó Loan và tôi lên đệ nhị, còn anh Lâm sửa soạn đi vào quân ngũ. Trước ngày anh đi, tôi có lên Biên Hoà ở chơi vài ngày để tiễn anh.

Đã từ lâu tuy anh chưa bao giờ nói tiếng yêu tôi, nhưng qua ánh mắt, qua cử chỉ chăm sóc dịu dàng và kín đáo, tôi cũng cảm nhận được phần nào. Nghe tin anh sắp rời xa nhà để dấn thân vào đời lính chiến, bỗng dung tôi thấy buồn làm sao, về Biên Hoà mà không có anh, chắc lòng tôi sẽ cảm thấy buồn và trống vắng vì thiếu hình bóng ai ...

Buổi chiều hôm đó, đang chuyện trò với Loan dưới gốc bưởi ngoài vườn, anh Lâm từ trong nhà đi ra, lại gần ngồi kề bên tôi và nói:

- Sáng mai anh đi rồi, Mai đi dạo với anh một chút được không? Tôi nhìn anh nhẹ gật đầu...

Chúng tôi ra bờ sông thả bộ theo ven bờ, trời không nắng lắm, gió nhè nhẹ từ sông thổi lên nghe phảng phất mùi hương ngọt ngào của sông nước Đồng Nai. Tới một chỗ có cây to mọc sát bờ, lá cây sum sê cho một vùng bóng mát xung quanh gốc, anh Lâm nói :

- Đi bộ này giờ chắc Mai mệt rồi, em ngồi xuống đây nghỉ một chút đi.

Anh ngồi ghé xuống phía sau tôi, tôi nghe hơi thở của anh ấm nồng một bên má, anh luôn mấy ngón tay đùa tóc tôi và nói:

- Anh đi rồi, Mai đừng buồn nghe, anh muốn em lâu lâu về thăm nội, nội thương em lắm em biết không?

Tôi gật đầu nhìn ra sông, buồn buồn:

- Em biết, nhưng anh đi rồi chắc em sẽ ít về; hơn nữa, năm tới em sẽ phải lo học thi anh à.

Anh vẫn tiếp tục đùa mấy ngón tay trong tóc tôi và nói:

- Ở anh quên mất, nếu em ít xuống Biên Hoà thì khi nào có dịp, anh sẽ ghé Sài Gòn thăm em và ba má có được không?

Tôi bật cười chọc anh:

- Anh ghé thăm ba má ai hả anh?

Anh chột vòng tay ôm lấy người tôi và thì thầm vào tai tôi:

- *Mai quên rồi sao, nội nói là nội muốn em về làm dâu nhà anh đó mà ...*

Tôi mắc cỡ gỡ tay anh ra, vừa cười vừa nói “*em quên hết rồi*” và chạy ra sát mé sông.

Nhìn cụm lục bình hoa tím trôi lơ lững, tôi hỏi:

- *Anh đi như vậy thì chừng nào mới được về phép hả anh?*

Anh tới sau lưng tôi, nhẹ nhàng vòng tay ôm tôi sát vào lòng, sau vài giây im lặng, anh thở dài:

- *Làm sao biết được hả em, đời trai chinh chiến cũng giống như khóm lục bình kia, chỉ biết nương theo dòng nước mà lặng lẽ trôi đi ...*

Thấm thoát anh Lâm đi đã hơn hai năm rồi, năm đầu anh còn về thăm một đôi lần, về sau anh chỉ gửi thư, mà thư từ cũng ngày càng thưa thớt

Chỉ còn hai hôm nữa là ngày cưới của Loan. Đám cưới Loan tổ chức ở Biên Hoà, vì hai bên nhà trai và nhà gái đều ở Biên Hoà. Tôi đang ở trên lầu thu xếp vài thứ cần dùng để về Biên Hoà phụ giúp Loan thì đã nghe tiếng Loan tíu tít chào mẹ tôi từ dưới nhà vang lên:

- *Dạ chào bác, con tới rước Mai về Biên Hoà phụ giúp đám cưới cho con ngày thứ Bảy này đó bác.*

- *Ờ, bác biết rồi, nó đang sửa soạn trên lầu, chắc sắp xong rồi.*

Tiếng Loan ríu rít trả lời những câu hỏi của mẹ tôi, bỗng nhiên tiếng Loan và tiếng mẹ tôi nhỏ hẳn đi, tôi ra mép cầu thang và nghe tiếng mẹ tôi hỏi Loan:

- *Anh Lâm con có về kịp dự đám cưới không hả con?*

Tiếng Loan ngập ngừng:

- *Dạ má con có nhắn nhiều người quen cho anh con hay, mà không hiểu sao từ cả hai tháng nay, má con trông thư ảnh mà không có. Đơn vị của anh dời chỗ hoài, không biết anh có biết mà về kịp hay không nữa...*

Tôi tựa đầu vào thành cầu thang, nước mắt tự nhiên tràn ra ướt mi... Lâm ơi, anh đang ở đâu vậy, đã từ hai tháng nay em biệt tin anh ...

Có tiếng chân Loan bước lên cầu thang, tôi chùi nhanh nước mắt, gượng cười. Thấy mắt tôi ươn ướt, có lẽ đã đoán ra, Loan lại ôm vai tôi nhẹ nói:

- *Đừng buồn Mai ơi, má Loan đã nhắn tin khắp nơi rồi, thế nào anh Lâm cũng về kịp mà.*

Loan giúp Mai xách mấy cái túi xuống nhà. Mẹ tôi giục hai đứa ra bên xe cho sớm để khỏi phải chờ chuyển xe trưa nắng lắm.

Khi đã ngồi yên trên xe, tôi hỏi Loan còn quên mua gì ở trên Sài Gòn không, Loan lắc đầu nói:

- *Xong hết rồi, má Loan đã lo hết từ cả tháng nay lận.*

- *Đi lấy chồng rồi chắc quên Mai ha.*

Loan bật cười nói “*ừ quên hết*”, như chợt nhớ ra điều gì, Loan hỏi tôi:

- *Chi nè, anh Lâm có viết thư cho Mai không?*

Tôi cúi đầu thờ dãi:

- Hai tháng trước có người bạn về phép, ảnh có nhờ chuyển thư cho mình.

Loan nóng lòng hỏi dồn dập:

- Vậy sao, sao Mai không cho mình hay, rồi anh Lâm có nói sẽ về ăn đám cưới mình không?

Mai cầm tay bạn buồn buồn:

- Mình không nói cho Loan hay vì ảnh dặn mình khoan nói, sợ Loan hy vọng mà nếu ảnh về không được thì Loan lại thất vọng, lại buồn hơn Loan à. Anh Lâm nói mấy lúc này tình hình rất gay go, đơn vị ảnh lại dè dặt liên miên, ảnh không dám hứa gì cả, nhưng ảnh nói sẽ cố gắng về ... vậy thôi.

Tôi dần lòng để nước mắt khởi trào ra, qua lời thư của Lâm, tôi đoán là anh sẽ không về. Lá thư của anh tôi đã đọc tới thuộc lòng ...“Mai ơi, anh biết là em mong anh về lắm, lúc nào nghĩ tới em là lòng anh lại xót xa ... nhưng em ơi, trong thời buổi tao loạn này thì có cái gì là chắc chắn đâu em, nếu anh không về kịp thì em cũng đừng buồn nghe Mai, anh thương em biết là bao nhiêu...”

Loan và tôi tới Biên Hoà vào lúc xế trưa, từ ngoài cổng, tôi đã thấy mấy cái đèn lồng màu đỏ đong đưa dưới mái hiên nhà thật là vui mắt. Tôi chạy nhanh vào chào nội. Nội ôm tôi mừng rỡ. Trong nhà đầy người, chắc là bà con trong họ tới để lo cho đám cưới. Nhà cửa đã trang hoàng xong xuôi, trên bàn thờ có thêm cặp đèn cây to, màu đỏ tươi, có khắc nổi hình con rồng uốn khúc, hai bình hoa huệ ở hai bên toả hương thơm ngát....Loan kéo tôi lên lầu

giúp Loan coi lại áo cưới, áo choàng và mọi thứ cần thiết cho ngày cưới. Tới xế chiều, hai đứa cùng mệt nhoài, nằm lăn ra sàn giữa đống quần áo ngổn ngang. Bỗng dưng tôi nhớ Lâm da diết. Tôi nói với Loan:

- *Loan nằm nghỉ cho khoẻ, chiều nay còn nhiều việc phải lo. Mai ra bờ sông đi dạo một chút cho mát nghe.*

- *Ờ, Mai đi dạo đi cho thanh thản, đừng về trễ quá nha.*

Tôi chậm chậm đi ra hướng bờ sông mà nghe lòng ngậm ngùi và cô đơn quá đỗi. Trước đây, lúc nào ra bờ sông đi dạo là đều có anh cùng đi, tung tăng chân bước, và bao giờ cũng vang lên những tiếng cười đùa thoải mái, vui vẻ trên suốt quãng đường ra tới bờ sông. Những ngày tháng vô tư hạnh phúc ấy giờ đây chỉ còn là âm vang kỷ niệm.

Theo thói quen, chân tôi bước lần về hướng cũ. Tới cái cây to, cành lá sum sê mà hồi ấy Lâm và tôi đã cùng ngồi nghỉ mệt, trước ngày anh tạm biệt tôi để vào quân ngũ, tôi ngồi xuống tựa đầu vào thân cây, nhìn dòng nước lững lờ mà nhớ tới anh. Lâm ơi, phải chỉ có anh ở bên em lúc này Lâm ơi

Nhìn những cụm lục bình hoa tím lặng lờ trôi trên mặt nước, tôi lại mơ hồ như nghe tiếng anh thì thầm bên tai tôi dạo ấy ...đời trai thời chiến cũng như những cụm lục bình kia, chỉ biết nương theo dòng nước mà lặng lẽ trôi đi ...

Có một cánh lục bình tấp vào bờ sông, tôi xuống vớt lên âu yếm đặt trong lòng bàn tay, nhìn cụm hoa xinh xinh lòng tôi lại nghẹn ngào nhớ anh ...

Có tiếng động sau lưng khiến tôi giật mình quay lại, Loan vừa đi trờ tới. Biết tôi buồn, Loan tới ôm vai tôi nói nhỏ:

- Mình về thôi Mai, trời sắp tắt nắng rồi.

Lúc đó tôi mới để ý là bóng chiều đã xế. Tôi nói:

- Ờ ha, mới đó mà đã sắp hết ngày rồi, Loan chờ mình một chút nha.

Tôi đi xuống bờ sông, kín đáo nâng cánh lục bình đặt lên môi nhắm mắt hôn thật lâu, rồi tôi nhẹ nhàng thả cụm lục bình xuống mặt nước, đẩy nhẹ ra xa bờ. Nhìn theo cụm lục bình từ từ trôi theo dòng nước, tôi gạt nhanh giọt nước mắt vừa đọng trên mi và thì thầm ... Lâm ơi bao giờ thì anh về cưới em

Nguyễn Quỳnh Mai